

Баба Митра запали кжсъ борна и я забучи въ огнището. Никога азъ не бѣхъ влизалъ въ тая стая. Таванъ, долапи, юклуци, врата — всичко почернѣло, погрознѣло, отъ червеи проядено. Сега предъ мене се разкриха чудни нѣща! По рафтове наредени малки и голѣми гърнета — гледжосани, негледжосани, нѣкои опушени. Изъ тѣхъ се подаваха различни сухи треви, клечки, кжсове восъкъ, паунови пера, кости отъ различни птици, черепъ отъ гжска или патица. На мѣсто икона съ кандило въ жгѣла бѣха кръстосани върху рафтче две сухи човѣшки кости. Надъ тѣхъ стоеше озжбенъ змийски черепъ. Една лисича глава ме гледаше лукаво отъ горе надъ юклуцитъ. Таралежова кожа висѣше край единъ дулапъ. На меча кожа бѣше приседнала баба Митра. Отъ едната ѣ страна се подаваше изсѣхналата озжбена глава на страшния нѣкога звѣръ.

Като гледахъ всичко това, ледени трѣпки ме побиха — не! Змии пълзѣха по снагата ми. Азъ искахъ да заспя край тета, да скрия очи подъ престилката ѣ, но не можехъ. Стоехъ вцепененъ съ обещени очи. И стори ми се баба Митра като нѣкой гигантъ, слѣзълъ край насъ отъ незнатенъ миръ. У нея само очитъ се движеха, клепацитъ изрѣдко мигаха. Всичко друго бѣше неподвижно, изваяно като отъ мряморъ. Никога тя не бѣше ми се виждала толкова таинствена и страшна. Сега азъ се убедихъ, че тя не е като другитъ живи хора, че тя всичко може, че има властъ надъ звѣроветъ изъ полета и гори и надъ всѣки човѣкъ, че тя може да се носи невидимо като вѣтъра и да навлиза, дето ще.

Слабата свѣтлина отъ борната се люлѣеше и на вълни заливаше нейното таинствено нечовѣшко лице. Презъ очитъ ѣ азъ прозирахъ отвждъ живота, въ мира надъ звездитъ.

Тета нѣщо прошепна на баба Митра. Изведнажъ борната угасна. Презъ закниженото прозорче погледнахъ. На вѣнъ бѣше изгрѣла месечина. Баба Митра привлече мангалъ, разрови го и жаръ просия. Дветъ човѣшки фигури се очертахъ. За мене всичко въ стаята стана още по-чудно и по-страшно. Баба Митра сложи саханче съ нѣкаква мжтна